

[Ingomar Petersen.]

boligminister snarest vil optage forhandlinger med folketingets boligudvalg om disse problemer.

Jeg vil ligeledes minde om, at vi også var enige om, at såfremt et flertal i folketinget kunne blive enige herom, kunne der ske en afprøvning eller eventuelt en egentlig indførelse af en indeksslånefinansiering. Det vil efter det radikale venstres opfattelse ikke være muligt at opnå en boligproduktion inden for den private sektor på 32.000 enheder årlig uden en ændret finansieringsform.

Det radikale venstre ønsker at bidrage til en jævn byggerytme og en jævn beskæftigelse, og en hurtig gennemførelse af boligforliget er en forudsætning for, at forholdene inden for byggeriet kan bedres.

Op så kunne jeg godt lige have lyst til at sige til hr. Knud Damgaard, som var inde på, at der var tvivl om, hvorvidt Landsbyggefonden kunne løse opgaverne, at det er der da fra Landsbyggefonden udtrykt tvivl om. Men jeg vil godt minde om, at man også ved boligforliget var indstillet på, at hvis ikke den kunne det, måtte man bygge nogle færre almennyttige boliger. Der skulle altså ikke yderligere statsstøtte til. Det står også i forligsaftalen, så vidt jeg husker under punkt 15 i aftalen. Men naturligvis vil vi da ikke fra radikal side modsætte os, at vi kigger nærmere på problemet, for vi vil da erkende, at situationen i dag prismæssigt og på anden måde måske kan se lidt anderledes ud. Men jeg vil gerne præcisere, at det boligforlig, vi har indgået, under ingen form kan ændres i nogen som helst detalje, uden at de 6 forligspartier er enige herom.

Schlüter (KF):

Det er ikke første gang, disse boliglovforslag er genstand for behandling her i folketinget, og derfor skal jeg bare gøre nogle korte bemærkninger om hovedtrækkene i dem.

De 4 lovforslag er en konsekvens af bolig-

forliget, der jo blev indgået mellem 6 partier allerede i juni i fjor, og jeg skal derfor bekræfte, at det konservative folkeparti er enig i hovedindholdet i disse lovforslag.

Jeg vil gerne begrunde, hvorfor vi er enige i hovedsigtet. Det er vi først og fremmest, fordi disse lovforslag og boligforliget i øvrigt peger frem imod, at vi skal have et frit boligmarked. Det skulle vi nok have skabt forudsætning for for adskillige år siden, men det er altså ikke lykkedes. Vi mener, det er meget vigtigt ikke at tabe dette mål af sigte, og vi ser boligforliget som et væsentligt skridt frem imod, at vi kan fjerne boligrestriktionerne på alle de områder, hvor de ikke længere er nødvendige.

Derfor vil jeg også gerne fremhæve det, der hedder punkt 2 på side 4 i boligforliget, hvor der står, at den midlertidige lejelov skal revideres, således at den kun er gældende i de nu regulerede kommuner med over 20.000 indbyggere, og så står der videre, at kommunalbestyrelserne i disse kommuner med almindeligt flertal kan ophæve reguleringen. Hvor det før var sådan, at vi havde en indbyggergrænse på 9.000 indbyggere, sættes den altså op til 20.000, og yderligere kan kommunalbestyrelserne i de store kommuner med over 20.000 indbyggere med almindeligt flertal ophæve reguleringerne. Det vil sige, at i de kommuner, hvor der er en ægte mætning af det naturlige boligbehov, kan kommunalbestyrelserne sørge for, at vi nærmer os det frie boligmarked, og det er en meget vigtig ting. Vi tror nemlig på, at når det kommer til stykket, er det såvel en lejerinteresse som en grundejerinteresse, at vi arbejder os væk fra de ældgamle boligrestriktioner. Ser man på udviklingen i andre lande, peger i alt fald meget på, at først i det øjeblik, hvor de gamle, ofte krigstidsprægede boligrestriktioner forsvinder, får vi en naturlig ligevægt mellem udbud og efterspørgsel på boligmarkedet, et naturligt lejeniveauforhold mellem gammelt og nyt byggeri, nyopførelse af etageboliger i det omfang, der er et naturligt behov for i den lo-